

Много врѣмя Сурсувуль не отговори нищо. Навель главѣ, па мълчи. Послѣ прѣкъснѣ мълчаніе-то и намрѣщено и съ высокъ гласъ рѣче:

— Додѣ е жива глава-та ми, никога не щѣ допусти таквось нѣщо, нещастіе и жъртва! А она глупецъ, кой-то бы ся пустиль на туй, никакъ не быхъ го пожалилъ, па ако ше бы былъ и сѣщый-тъ ми зеть, или сынъ!

Туй много порази Ясеня. Ала той нищо не рѣче.

Х.

Прѣди Ясеня стигижхъ въ Търново два гласа: единый бѣ нарѣдба за свадебныя данѣкъ, другый бѣше извѣстіе за исканія-та, кой-то Ясень бѣ прѣдложилъ на царя.

Нарѣдба-та бѣ съ съдържаніе и формѣ, както и вси други неи подобны. Тя казваше, какво царь-тъ по своѣж-тѣ си голѣмѣ милость иска да даде на свои-ты вѣрны подданници случай, за да покажатъ привѣрженостъ-тѣ си камъ прѣстола, та затуй наряжда да ся съберѣтъ толкова си волове, кравы, телцы, свиніе и пр. и пр. по Българіѣ, колко-то е доволно за доказателство на най-яснѣ привѣрженостъ. То не е данѣкъ, нѣ доброволно даване, жъртва, кой-то вѣрни-ти поданници и сами быхъ дали отъ своѣж волю, само ако да быхъ знаели държавны-ты тайны. Единъ отъ тыя тайны имъ открыва сега царь-тъ. Това е сгодѣ-ваніе-то на царя за дѣщерѣж-тѣ на унгарскыя краль, чрезъ кое-то щѣть можѣть да ся свѣжатъ съ братскы жзы двѣ-тъ държавы; а отъ тѣжъ свѣзкѣ народъ-тъ ще добые необи-кновенны корысти. Исканіе-то на тѣжъ жъртвѣ происходи отъ туй, дѣто царь-тъ иска да даде на всички-ты си вѣрны